

उत्तरमाह उभयमिति तत्रमोक्षे उभयसंन्यासः सोपासनं कर्म च उपयुज्यते तथा धर्मस्य फलं स्वर्गः चित्तशुद्धिर्वा इतरस्य अधर्मस्य पापस्य नित्यकर्मत्यागस्य वा फलं नरकः उपयुज्यत इति ॥ २३ ॥ इदमेव संप्रहवा क्यं विवृणोति तस्मिन् स्थिताविति द्वाभ्यां उभयसंन्यासः सोपासनं कर्म च तस्मिन् मोक्षे स्वस्वरूपे स्थितौ स्थितिनिमित्तं नित्यं अविचलं वाशब्द एवार्थः तयोर्विशेषमाह ज्ञानेनेति संन्यासपूर्वकेण ज्ञानेन ब्रह्मविद्यया सिद्धं नित्यनिर्वृत्तं ब्रह्मप्रतिहंति अनृतजडदुःखादिप्रातिकूल्येन सच्चिदानंदं आत्मकं गच्छति प्राप्नोति हंते रत्रगत्यर्थं त्वं ज्ञेयं तथा सोपासनेन कर्मणा अन्यथा सिद्धाद्विपरीतं साध्यं पुण्यं प्रशस्तं देवतादिभावं उपैति यतः देही देहाभिमानो भवति तथा गतं तेन प्रकारेण स्थितं सिद्धं नरदेहाभिमानजं पापमपि कदाचित् उपैति देवभावं प्राप्नोति कदाचिन्मुच्यते न्यथा जयविजयादिवत्ततो भ्रश्यत्यपीति ज्ञानमेव श्रेष्ठमिति भावः ॥ २४ ॥ फलं धर्मस्यैवेतरस्य चेत्युत्तरार्द्धं विवृणोति गत्वेति उभयपुण्यस्य पापस्य च फलं स्वर्गं नरकाख्यं तच्च अस्थिरं क्षयिष्णुगत्वा प्राप्य पुनरस्मिन्लोके कर्मणा पूर्वसंस्कारानुगुणेन तत्तद्योन्युचितेन युज्यते योगं प्राप्नोति कर्म कृत्वा तत्फलं भुक्त्वा पुनः कर्मैव कुरुते तेन कर्मपाशान्मुच्यते इत्यर्थः यद्यप्येवं तथापि स चापि कर्मयोगी कर्मणा धर्मेण धर्मरूपेण पापं प्रणुदति दूरीकरोति विद्वान् मूढस्तु कर्मणः फलं स्वर्गपश्वादिकमेवेच्छतीति भावः

सनत्सुजात उवाच उभयमेव तत्रोपयुज्यते फलं धर्मस्यैवेतरस्य च ॥ २३ ॥ तस्मिन् स्थितौ वाप्युभयं हि नित्यं ज्ञानेन विद्वान् प्रतिहंति सिद्धं ॥ तथान्यथा पुण्यमुपैति देही तथा गतं पापमुपैति सिद्धं ॥ २४ ॥ गत्वोभयं कर्मणा युज्यते स्थिरं शुभस्य पापस्य स चापि कर्मणा ॥ धर्मेण पापं प्रणुदतीह विद्वान् धर्मो बलीयानिति तस्य सिद्धिः ॥ २५ ॥ धृतराष्ट्र उवाच यानि हादुःखस्य धर्मस्य लोकां द्विजातीनां पुण्यकृतां सनातनान् ॥ तेषां क्रमान् कथय ततोऽपि चान्यान् नैतद्विद्वन्वेत्तु मिच्छामि कर्म ॥ २६ ॥ सनत्सुजात उवाच येषां व्रतेऽथ विस्पर्धा बले बलवतामिव ॥ ते ब्राह्मणा इतः प्रेत्य ब्रह्मलोकप्रकाशकाः ॥ २७ ॥

अतो हेतोर्धर्मो बलीयान् न त्वधर्मः इति हेतोस्तस्य धर्मो कुर्वतः सिद्धिः कालेन रागादिदोषनाशद्वारामोक्षोऽप्यस्तीत्यर्थः विद्वद्भितीपाठे सिद्धिमिति शेषः ॥ २५ ॥ काम्यो धर्मः पापं च बंधहेतुः नित्यधर्मजं च पुण्यं मोक्षहेतुः रिति मन्वानः पृच्छति यानि हादुरिति अपामसोमममृता अभूम अक्षय्यः हवैचातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवति यस्यैतेऽष्टाचत्वारिंशत्संस्काराः स ब्रह्मणः सायुज्यं स लोकतां गच्छतीत्याद्याः श्रुतयः स्मृतयश्च पुण्यकृतां द्विजातीनां स्वधर्मस्य फलभूतान् सनातनान् नित्यान् लोकान् आहुः तेषां क्रमान् धर्मतारतम्येन उच्चनीचभावं कथय ततोऽपि चान्यान् निरतिशयान् प्रत्यगानंदरूपान् बहुत्वं पूजायां मोक्षसुखं च कथय एतत्स्वधर्मादन्यत्स्वाभाविकप्रवृत्तिविषयभूतं निषिद्धं काम्यं च कर्म वेदितुं न इच्छामि एतेन स्वस्य वैराग्यं दर्शितं प्रकृते च तदुपयोगोऽस्तीति ज्ञेयं ॥ २६ ॥ उत्तरमाह येषामिति व्रतेयमनियमादिरूपे विस्पर्द्धा अहमन्येभ्योऽधि कं यमादीन् साधयिष्यामि अहमन्येभ्य इति संघर्षः विश्वामित्रादिवत्तपस्यभिनिवेश इति यावत् बलवतां मल्लादीनामिव ते योगिनः ब्राह्मणाः सगुणब्रह्मविद इतः देहात्प्रेत्य गत्वा ब्रह्मलोके ते जस्विनः पूज्या भवन्ति तोमुक्तिं च ब्रह्मणा सह प्राप्नुवन्ति तथा च स्मर्यते ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्तेऽप्रति संचरे परस्य ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परंपदमिति ॥ २७ ॥